

at var Færingerne holdte udenfor disse Forhandlinger, og var Færingerne fuldstændig afskaarne fra at give deres Mening til Kende, saa fandtes der dog den Gang paa Danmarks Rigsdag danske Repræsentanter, som med Iver og Forstaaelse forsvarede Færingernes Selvbestemmelsesret og paatalte den Uret, der overgik Færingerne, ved at deres Stilling indenfor Riget fastsattes, uden at deres Mening derom blev indhentet. Disse Anker over den af Regeringen udviste Fremgangsmaade forblev dog virkningsløse. De stillede Forslag om at tilstaa Færingerne en vis Selvbestemmelsesret med Hensyn til Ordningen af deres Statsforhold faldt, og Forholdet blev fastsat til det, der endnu er det bestaaende. Men selv umiddelbart efter, at dette var sket, efter at Færingerne ved Valgloven havde faaet deres Plads bestemt indenfor den fælles Statsramme, viste det sig, at Ønsket om en særlig hjemlig Repræsentation ikke desaarsag var bortfaldet. Allerede i den første Samling, efter at den første færøske Folketingsmand, Niels Winther, havde taget Sæde i Rigsdagen, fremsatte han den 25. November 1851 et Forslag om Oprettelse af en Folkerepræsentation paa Færøerne, som kunde udøve en raadgivende Indflydelse paa Øernes fremtidige Lovarbejde. Af Forslagets Enkeltheder, efter at det havde været udvalgsbehandlet, skal jeg kun anføre Mindretallets Indstillingspunkt til § 2, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Det lyder saaledes: „For Færøerne oprettes et Lagting, der skal bestaa af 16 af Beboerne valgte Medlemmer... Amtmanden og Provsten have uden Stemmeret Sæde i Tinget, den første tillige som Regeringens Kommissarius. Tinget vælger selv sin Formand.“ Og Indstillingspunkt til § 13: „Lagtinget afgiver Betænkning over alle for Færøerne alene udarbejdede Lovudkast samt om, hvorvidt de for det egentlige Danmark givne Love skulle udvides dertil, medmindre den lovgivende Magt under særegne Omstændigheder beslutter, at saadant kan undlades.“ Men begge disse Forslag faldt. I Stedet vedtoges Flertallets Forslag, hvorefter Provsten blev fast Medlem med Stemmeret og Amtmanden fast Formand med Stemmeret og desuden i andre Henseender udrustet med stor Myndighed over Forsamlingen og dens Beslutninger.

Vil vi nu se paa, hvad der blev Resultatet af Færingernes Henvendelser gennem Andragendet af 1846, Indbyggernes

Beslutning af 8. Marts 1847, det færøske kongevalgte Medlems Forslag af 1848 samt det folkevalgte Medlems Forslag af 1851, der alle i Realiteten gik ud paa at hævede Færingernes Selvbestemmelsesret og sikre den færøske Befolkning en ansvarlig Folkemødeforsamling indenfor Øernes egne Grænser, saa kuldkaستedes alle disse færøske Ønsker og Andragender, og i Stedet derfor vedtog man en Grundlov og Valglov for Færøerne, uden at Indbyggerne var hørte, ligesom Lagtingsloven vedtoges i en Form ganske modsat den, som Indbyggerne gennem deres Repræsentant havde ønsket og begæret. Denne Rigsdagens fuldstændige Forbigaaelse af at høre Færingernes egen Mening, før de egentlige Forfatningsregler for disse Øer fastsattes, synes saa meget mærkeligere, som der netop paa det heromhandlede Tidspunkt i et ganske specielt Tilfælde var fuld Enighed om, at Færingerne skulde høres. Jeg sigter her ved til Udvalgsbetænkning over Forslag til Lov om Afhændelse af Øen „Lille Dimon“ blandt Færøerne. Jeg anmoder om Formandens Tilladelse til at oplæse de faa Ord, de findes i Rigsdagstidenden, 3die Session, 1851, Anhang B. S. 7, hvor der i Udvalgsbetænkningen enstemmigt udtales: „Da de færøske Forhold i mange Henseender er aldeles forskellige fra de herværende, og da disse Øer kun repræsenteres af et Medlem i hver af Rigsdagens Afdelinger, anse vi det vel for rigtigt, at Regeringen ikke bringer noget Færingernes vedkommende Lovforslag frem for Rigsdagen, forinden der er givet Færingerne gennem en nærmere bestemmende Repræsentation paa Øerne Lejlighed til at afgive Betænkning over samme.“

De før omtalte Tildragelser paa Færøerne, der, som anført, fandt Sted omkring Midten af forrige Aarhundrede, viser til fulde, at de Anskuelser om Færingernes større Indflydelse paa deres egen Lovgivning, der særlig er kommet til Orde i den sidste Snes Aar, ingenlunde er af ny Dato. Og naar der tales om, at der paa Færøerne er Misfornøjelse med den nu bestaaende statsretlige Ordning, er heller ikke dette noget nyt, thi allerede i det før omhandlede Tidrum udtalte under anden Behandling af Udkast til Lov om Valgene til Rigsdagen paa Færøerne Marineministeren i dette høje Ting ifølge Rigsdagstidende: „Jeg har i længere Tid opholdt mig paa Færøerne, og jeg har været Vidne til, at Folk der i Almindelighed have ytret megen Misfornøjelse med det bestaaende; de have følt sig tilside-